

Long Term Affair

Συνειδητά, ή έστω σε κάποιο βαθμό, οι άνθρωποι περνούν αρκετό χρόνο με κάτι με το οποίο τείνουν σταδιακά να συνδεθούν συναισθηματικά. Αυτό μπορεί να είναι ένα αντικείμενο, μία ασχολία, ένας χώρος, οτιδήποτε θα σηματοδοτούσε μια συνύπαρξη. Συνήθως είναι κάτι που αγαπούν, έχοντας κατά κάποιο τρόπο δημιουργήσει μια σχέση συντροφικότητας με αυτό. Αυτή την ιδιότυπη συνύπαρξη, μακρής διάρκειας σχέση, διερευνά αυτή η φωτογραφική ενότητα Long Term Affair. Τα 25 αυτά πορτραίτα ενθαρρύνουν το θεατή να παρατηρήσει αρέσκειες, συνήθειες και χαριτωμένες ιδιαιτερότητες των ατόμων που φωτογραφίζονται σε συνθήκη ελεύθερης πόζας, παρουσία των αγαπημένων τους αντικειμένων.

Γιούλη - Emin Amin, 13/02/2020

«Μαθαίνω μουσική από 5 χρονών. Ξεκίνησα με πιάνο που κατά κάποιον τρόπο είναι κρουστό και αυτό. Τα δάχτυλα χτυπάνε και βγαίνει ήχος. Όπως σε όλα τα κρουστά. Θέλω να κρατώ στα χέρια μου τον ρυθμό της καρδιάς. Όλη η ζωή είναι αναπτυγμένη πάνω στον ρυθμό. Όλη η ζωή είναι κρούσεις, σημεία πάνω στην γραμμή του χρόνου που μας έχει δοθεί για να ζήσουμε : άλλοτε απαλά κι άλλοτε έντονα και απολαυστικά. Η κρούση δίνει το σύνθημα για το εδώ και τώρα. Το μπεντίρ μου, μοιάζει στα μάτια μου σαν φεγγάρι ολόγιομο. Αγκαλιάζοντάς το είναι σαν να πιάνω τον ρυθμό όλου του κόσμου.»

Αναστασία - Ρόζα, 20/05/2013

«Η όμορφη και μοναδική μου Ρόζα γεννήθηκε στις 12 Μαρτίου το 2013 και όταν είδα την φωτογραφία της που ήταν ενός μηνός ήταν έρωτας με την πρώτη ματιά.
Ένα κουτάβι ολόμαυρο με υπέροχα μάτια ούτε 3 κιλά ήταν όταν ήρθε στο σπίτι μας.
Την υιοθετήσαμε από τη φιλοζωική των Τρικάλων και μας την έφεραν με νταλικά στην εθνική απ' όπου την παραλάβαμε αργά το βράδυ.
Όταν την φέραμε σπίτι και την αφήσαμε ελεύθερη , ήταν το πιο περίεργο κουτάβι που είχα δει ποτέ!
Έτρεχε με τα μικρά του πατουσακία και με ένα κολάρο με κουδουνάκι να δει την κάθε γωνιά του σπιτιού.
Όντας άτακτο σαν κουτάβι δεν ήταν λίγες οι φορές που μου είχε " φάει" πράγματα! Από παπούτσια τηλεχειριστήρια και έπιπλα μέχρι και το μηχανογραφικό της 3ης λυκείου!
Αλλά ποτέ μα ποτέ δεν με πείραξε καθώς η αγάπη και η αφοσίωση που μου έδειχνε δεν έπιαναν μια μπροστά σε όλα αυτά!
Μαζί της έμαθα τι σημαίνει ανιδιοτελής αγάπη , αθωότητα , αταξία και "πονηριά".
Μπορεί η Ρόζα να είναι 8 χρόνων πλέον , να έχει ασπρίσει και να έχει σταματήσει τις αταξίες αλλά για μένα θα είναι πάντα εκείνο το κατάμαυρο μικρό κουτάβι που μου άλλαξε τη ζωή και με έκανε να δω τα πάντα αλλιώς!»

Ελένη - Magic Bag, 28/9/2020

«Κάποιοι λένε ότι «Ένα ταξίδι χιλιάδων μιλίων ξεκινά με ένα βήμα» Όμως κανείς δεν λέει τις προϋποθέσεις του. Η τσάντα μου με την κατακόκκινη κορδέλα της, σαν παράσημο, είναι η βασική προϋπόθεση για τα μικρά ταξίδια μου. Γιατί αυτή; Ο λόγος δεν είναι ότι είναι άνετη και στιλάτη, δεν βολεύτηκε με αυτήν ! Είναι γιατί στην συναυλία του Θανάση μπήκα απο κάτω στην απρόοπτη μπόρα . Είναι αυτή που κοιμήθηκα πάνω της στο κατάστρωμα του πλοίου για Φολέγανδρο. Και ήταν αυτή που χώρεσε την 5η ζακέτα απ' τα ρούχα που πήρα για το Σαββατοκύριακο (μπορεί να έκανε κρύο). Με χαρακτηρίζει και με ανέχεται. Σαν μια οντότητα! Απλά δεν έχει δικαίωμα ψήφου!»

Μάνος - Ανώνυμο, 28/11/2017

«Απέκτησα το πρώτο μου ποδήλατο στα 11. Ενθουσιασμένος που μπορούσα να πηγαίνω όπου θέλω άμεσα, το χρησιμοποιούσα κάθε μέρα, ακόμη και για την πιο μικρή διαδρομή. Μεγαλώνοντας, άρχισα να το αντικαθιστώ με νεότερα μοντέλα που είχαν πιο εξελιγμένες προδιαγραφές. Το 2017 πήρα το πρώτο μου ηλεκτρικό ποδήλατο. Άνετο στην οδήγηση, με ταχύτητες και με ηλεκτρική υποβοήθηση για τις φορές που δεν είμαι σε διάθεση να γυμναστώ και θέλω απλά να φτάνω στον προορισμό μου, χωρίς να είμαι ιδρωμένος. Με έχει βολέψει πολύ μέσα στην πόλη, γιατί με πάει παντού. Έχω μια σχέση αγάπης μαζί του, η οποία μετρείται σε χιλιόμετρα.»

Μαριλένα - Αντρέ, 2000

«Το αμάξι είναι από το 2000...και δεν του φαίνεται ..Το πρώτο ταξίδι ήταν ως την Θεσσαλονίκη, οδηγός όχι εγώ.. και ακούγαμε το soundtrack από την μπλε ταινία του Κισλόφσκι!

Μετά από χρόνια έγινα η οδηγός του και σε μια δύσκολη εποχή το ένιωθα συμπαραστάτη και συμπορευτή βάζοντας πάντα μουσική και πήγαινα.. ή ίσως με πήγαινε.. Έκανα βόλτες χωρίς προορισμό και έτσι δέθηκα μαζί του όπως εύκολα δένομαι με πολλά αντικείμενα.. Είναι σαν ο δεύτερος οικείος μου χώρος μετά απ'το σπίτι μου και μου αρέσει να φιλοξενώ τον καθένα οδηγώντας με τρέλα αλλά και με σύνεση!»

Αντωνία - Ανώνυμο, 17/01/1954

«Μεγάλωσα σε μια οικογένεια που οι γονείς μου ήταν πολύ κοντά στην εκκλησία. Με βάφτισαν Αντωνία, επειδή γεννήθηκα ανήμερα του Αγίου Αντωνίου. Η μητέρα μου από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου δε μου έλεγε παραμύθια, αλλά για τους βίους των αγίων, τα θαύματα του Χριστού και τις παραβολές του. Είμασταν μια χριστιανική οικογένεια που τηρούσε πιστά τα έθιμα της θρησκείας, κάτι που με μεγάλη ευλάβεια φρόντισα να μεταλαμπαδεύσω αργότερα και στη δική μου οικογένεια. Η πίστη στο Θεό είναι για μένα ότι με συντροφεύει ακατάπαυστα όλα αυτά τα χρόνια και ότι μου έχει πλέον απομείνει.»

Κώστας - Planet of Zeus, 21/10/2017

«Από την παιδική μου ηλικία είμαι λάτρης της σκληρής μουσικής και έχω αποκτήσει μια μεγάλη συλλογή από cd και δίσκους. Ο δίσκος των Planet of Zeus (Loyal to the pack) είναι ξεχωριστός για εμένα όχι μόνο για την αισθητική απόλαυση που μου προκαλούν η μουσική και οι στίχοι των τραγουδιών του αλλά και για το μεγάλο συναισθηματικό δέσιμο που έχω μαζί του καθώς τον απέκτησα ως δώρα από πολύ αγαπημένα μου πρόσωπα.»

Δήμητρα - Shadow, 04/2018

«Από μικρό παιδί μου άρεσαν οι γάτες. Χάρηκα πάρα πολύ όταν μου δόθηκε η ευκαιρία να παρω μια γάτα. Του έδωσα το όνομα Shadow λόγω του χρώματος του. Τον πήρα όταν ήταν ακόμα μικρός. Στην αρχή ήταν περίεργο το να ζω με έναν γάτο. Όσο μεγάλωνε το μάθαινα καλύτερα. Πλέον τον βλέπω ως παιδί μου πάρα ως ένα κατοικίδιο. Ποιος χρειάζεται παιδιά όταν έχει μια γάτα;»

Γιώργος - Ανώνυμο, 3/3/2001

«Με λένε Γιώργο και αυτή είναι η κιθάρα μου. Την αγόρασε ο πατέρας μου πριν 20 χρόνια και πέθανε την ίδια μέρα σε ατύχημα. Η κιθάρα ήταν το μόνο που επέζησε από το τρακάρισμα και με συντροφεύει έως τώρα. Η κιθάρα αυτή δεν έχει παίξει ποτέ χαρούμενη μελωδία και είναι κάτι που το ξέρουν όλοι οι δικοί μου άνθρωποι.»

Ευάγγελος - Σκοτ, 15/06/2019

«Ένα απόγευμα Σαββάτου που βγήκα με τους φίλους μου, ένας από αυτούς είχε μόλις πάρει ένα ολοκαίνουριο scooter και πρότεινε να πάμε στο skatepark του Γέρακα για να το πάρουμε μια βόλτα και να κάνουμε κόλπα με αυτό. Αφού πήγαμε στο skatepark το δανειστήκαμε από λίγο όλοι και σκεφτήκαμε ότι θα ήταν μια πολύ καλή ιδέα να πάρουμε όλοι από ένα και να περνάμε τα απογεύματά μας. Κι έτσι έγινε. Στις 15 Ιουνίου του ίδιου έτους, με το που πήρα τους βαθμούς μου από το σχολείο, έλαβα και το πρώτο μου Scooter. Από τότε έχω λιώσει τα sneakers μου κάνοντας scooting.»

Μαρία - Vogue, 09/2010

«Ξεκίνησα το μόντελιγκ όταν πήγαινα Πανεπιστήμιο: κυρίως πασαρέλες και editorials. Θυμάμαι αγαπούσα την καλλιτεχνική ατμόσφαιρα του Haute couture.

Κάνω μόντελιγκ παράλληλα με τις σπουδές μου στην αρχιτεκτονική. Έχω δουλέψει στη Μόσχα, το Παρίσι και την Αθήνα για διαφορετικά brands, κάθε φορά με καινούργια έμπνευση.

Θεωρώ ότι η μόδα είναι τρόπος ζωής. Πιστεύω πως τα καταναλωτικά ήθη αλλάζουν, αφού οι millennials προσανατολίζονται στη λεγόμενη ηθική μόδα.»

Είμαι χαρούμενη που υπάρχουν άνθρωποι μέσα από τη δουλειά των οποίων μπορούμε όλοι να ονειρευόμαστε. Αν και με ενδιαφέρει η ρεαλιστική μόδα, αποδέχομαι πως οφείλει να έχει μία επιπλέον διάσταση, αυτή του ονείρου.

Νερτίλ - Ιντερ, 1995

«Από μικρός ήμουν τρελός με την μπάλα και έπαιζα από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Ήμουν ο καλύτερος του χωριού μου και φορούσα τη φανελα με τον αριθμό 11. Στα 17 μου συμμετείχα στην Εθνική της Αλβανίας. Για να μπω στην τελική εντεκάδα έπρεπε να δώσω κάποια χρήματα, τα οποία εκείνη την περίοδο δεν είχα τη δυνατότητα να δώσω. Τον επόμενο χρόνο ήρθα στην Ελλάδα και έπαιξα στον Ποδοσφαιρικό Όμιλο Κύπρος Κορυδαλλού. Δυστυχώς, ένα ατύχημα που είχα στη μέση και ένα χειρουργείο που έκανα αργότερα μου στοίχισαν τη χαρά να μπορώ να παίζω ποδόσφαιρο. Η Ίντερ είναι ο έρωτας μου, η μεγάλη μου αγάπη. Παρακολουθούσα από μικρός τους αγώνες και μέχρι σήμερα δεν έχω χάσει ούτε έναν. Είμαι φανατικός οπαδός. Πανηγυρίζω όταν νικάει και κλαίω όταν χάνει. Απ'όταν η γυναίκα μου, μου έκανε δώρο την αυθεντική μπάλα της ομάδας, έπαιζα μόνο με αυτήν μέχρι τον τελευταίο μου αγώνα.»

Νάνσυ - Ανώνυμο, 10/2020

«Μεγαλώνοντας με τις πασίγνωστες σε όλους μας ταινίες με θέμα τις πολεμικές τέχνες θέλησα και εγώ να μάθω αυτές τις τεχνικές με τις φαντασμαγορικές κινήσεις και τα ακροβατικά. Ετσι λοιπόν γράφτηκα σε μια σχολή όπου μου δόθηκε σαν όπλο η βεντάλια και κάπως ετσι ξεκίνησε η σχέση μου μαζί της. Την συγκεκριμένη βεντάλια την απέκτησα σχετικά πρόσφατα, τον Οκτώβρη του 2020 και καθώς είναι πολεμικό όπλο δυστυχώς δεν μπορεί να έχει κάποιο όνομα.»

Άννα-Shurάκι (Shure SM58), 10/01/2012

«Το Shurάκι πρώτη φορά το έπιασα στα χέρια μου στις 10/01/2012. Όντας αρχάρια στο τραγούδι, θέλησα να έχω το δικό μου μικρόφωνο στα μαθήματα που παρακολουθούσα στο ωδείο. Μετά από κάποια χρόνια ακολούθησε και το πρώτο μου live, όπου κράτησα το Shurάκι στα τρεμάμενα από το άγχος χέρια μου, μπροστά στο κοινό. Έως σήμερα με έχει συντροφεύσει σε πάνω από 40 live εμφανίσεις και αν και έχω αγοράσει πια το νέο, εξελιγμένο μοντέλο της εταιρείας, κανένα μικρόφωνο δεν θα πάρει ποτέ την θέση του στην καρδιά μου. Άκουσα την φωνή μου να εξελίσσεται, να ωριμάζει και να αποκτά την σιγουριά που ονειρευόμουν να έχω από παιδί μέσα από αυτό αυτό το μικρόφωνο και αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ.»

Κυριακή - Δον Κιχώτης, 02/2007

«Δεν μπορώ να πω πως στην παιδική μου ηλικία είχα πάθος για τα βιβλία. Σίγουρα όμως είχα αγαπημένες ιστορίες , που τις γνώριζα από το σπίτι ή το σχολείο. Μεγαλώνοντας τα βιβλία και το διάβασμα έγιναν μια συνειδητή επιλογή, μια συντροφιά, ένα διαφορετικός κόσμος για να ταξιδέψεις. Ακόμα άνθρωποι που συνθέτουν τον δικό μου κόσμο , πάντα είχαν ένα καλό βιβλίο να μου προτείνουν ή να μου κάνουν δώρο. Ένα τέτοιο δώρο είναι και ο «Δον Κιχώτης» , μια παλιά αγαπημένη ιστορία που όταν την ξαναδιάβασα πια στα 27 μου σαν ολοκληρωμένο βιβλίο , κατάλαβα ότι θίγει πολλά περισσότερα πράγματα από αυτά που είχα αντιληφθεί σαν παιδί. Οι μάχες του Δον Κιχώτη δεν είναι απλώς η φαντασία ενός τρελού , είναι κάτι που έστω και για λίγο όλοι το νιώσαμε σαν επιθυμία. Κάποιοι ακόμα επιμένουν σαν τους σύγχρονους Ιππότες του ιδανικού. Άλλωστε:

*“Να αλλάξεις τον κόσμο φίλε μου Σάντσο ,
δεν είναι τρέλα, ούτε ουτοπία
Είναι δικαιοσύνη”»*

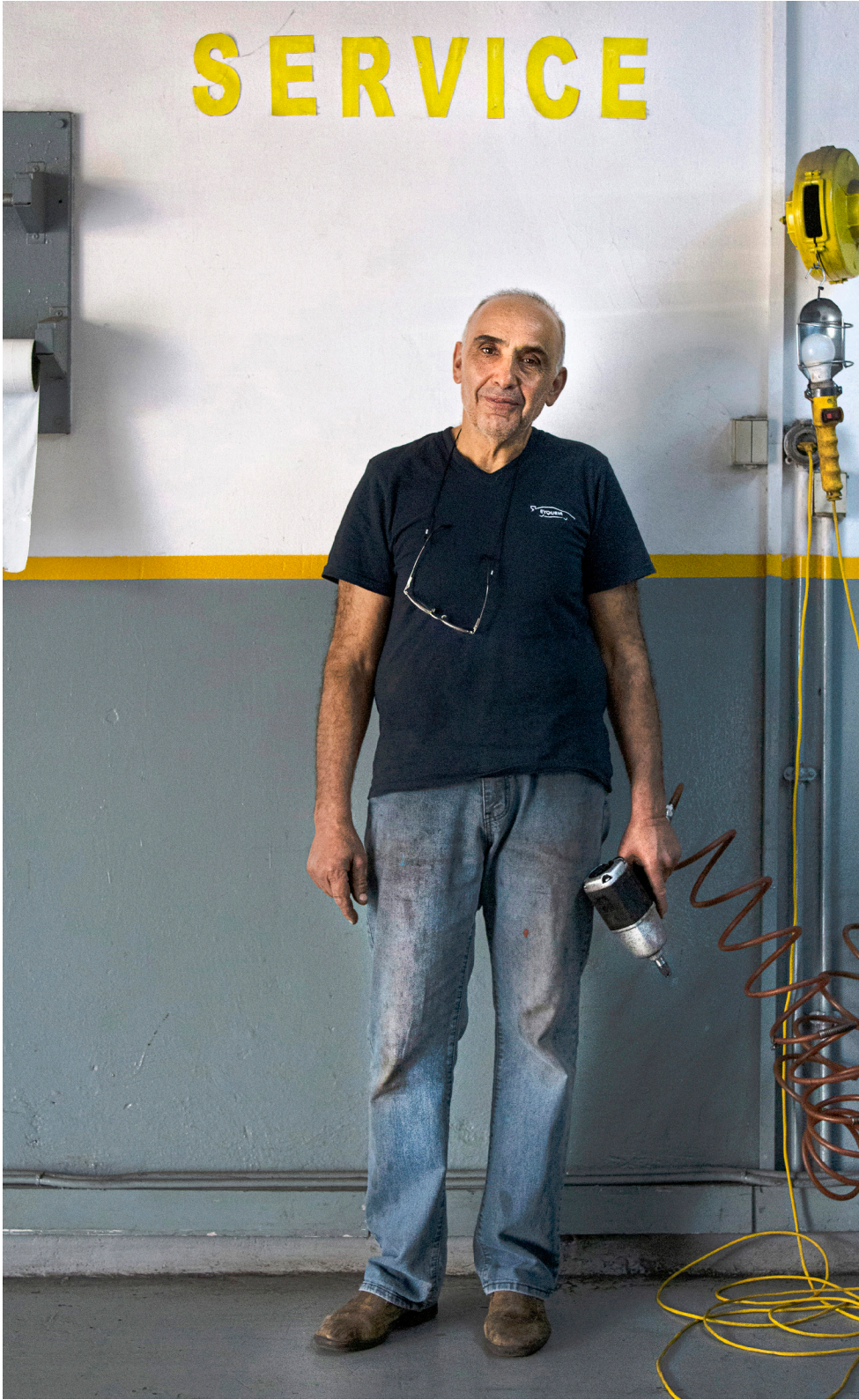

Τάσος - Ανώνυμο, 1981

«Είμαι τεχνικός αυτοκινήτων από το 1971. Από μικρό παιδί μου άρεσε να αποσυναρμολογώ και να ξαναφτιάχνω αυτοκινητάκια. Ξεκίνησα από ένα συνοικιακό συνεργείο αυτοκινήτων το οποίο το είχε ένας θείος μου. Στο συνεργείο αυτό εργάστηκα ως βοηθός μέχρι το 1981. Επειδή μου άρεσε η επισκευή του αυτοκινήτου, έβαλα στόχο να γίνω τεχνικός αυτοκινήτου. Απέκτησα την επαγγελματική κατάρτιση και το 1981 λειτούργησα το δικό μου συνεργείο. Από τότε δεν έχει περάσει μέρα που να μην εργάζομαι με μεράκι.»

SERVICE

Κατερίνα - Ασημένια, 11/1996

«Η αγάπη αυτή ξεκίνησε όταν ήμουν περίπου 8 χρονών!
Στη φιλαρμονική της γειτονιάς μου άρχισα να μαθαίνω αυτό το υπέροχο όργανο - την τρομπέτα!
Ατελείωτες ώρες μελέτης, μαθήματα θεωρίας, συνεχείς πρόβες είναι λίγα από τα πράγματα που θυμάμαι εκείνα τα πρώτα χρόνια που μάθαινα τρομπέτα.
Μετά πήγα σε μουσικό σχολείο, συνέχισα να μαθαίνω εκεί και αφού τελείωσα, έγινα μέλος μιας μπάντας που έπαιζε βαλκανική μουσική.
Ημασταν πολλά χάλκινα πνευστά! Μιλάμε για πολλά πνευστά!
Τότε λοιπόν, με τα χρήματα που έβγαλα από τα πρώτα μου live με τη μπάντα, αγόρασα τη δική μου τρομπέτα!
Ασημένια, λαμπερή, με περίτεχνα σχέδια πάνω στο μέταλλο, πλήκτρα με διαφορετικό σχήμα... με λίγα λόγια μια τρομπέτα ερωτεύσιμη!!
Αυτήν την κούκλα βλέπετε στη φωτογραφία!
Α και κάνει θόρυβο ε!
Αλλά είναι ωραίος θόρυβος... Δυνατός και επιβλητικός, όμως από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορεί να μετατραπεί σε γλυκό και ήρεμο, που αν προσέξεις καλά, ίσως να ακούσεις να σου λέει μια ιστορία.
Την αγαπώ αυτήν την τρομπέτα.
Όταν παίζω, αναπολώ εκείνες τις βραδιές των live και αμέσως με κατακλύζουν έντονα συναισθήματα. Νιώθω ξανά 18 χρονών!»

Γιώργος - Πασπαρτού, 05/2016

«Η πρώτη μου επαφή με τον καφέ ήταν 17 χρόνια πριν, όταν και άρχισα να δουλεύω part-time σε καφέ. Μου πήρε όμως αρκετά χρόνια να καταλάβω πόση σημασία έχει η κατάσταση και ο χειρισμός του portafilter στην παραγωγή μιας γευστικής κούπας καφέ. Όταν το κατάλαβα, άρχισα να αναζητώ την τελειότητα σε αυτό.

Αυτό έκανα ακόμα περισσότερο όταν εγκατέλειψα τις καφετέριες και έφτιαξα τη δική μου γωνιά καφέ στο σπίτι. Έψαξα στα άδυτα του διαδικτύου για να βρω τα κομμάτια εκείνα που θα μπορούσαν να συνθέσουν το portafilter που θα μεγιστοποιήσει την απόλαυση του καφέ.

Και μέχρι ένα σημείο τα κατάφερα!

Οι στιγμές μέχρι τον πρώτο πρωινό καφέ είναι ευλαβικές. Από την προθέρμανση του portafilter και την προσεκτική άλεση, μέχρι την πίεση του καφέ και την τελική εκχύλιση.

Σε όλα αυτά με συνοδεύει αυτός ο μεταλλικός Πασπαρτού, ακούραστος συνοδοιπόρος στην καθημερινή ρουτίνα!»

Νικολέττα - Ανώνυμο, 30/09/1996

«Με λένε Νικολέττα και είμαι 24 ετών. Τόσα χρόνια δεν θυμάμαι τον εαυτό μου χωρίς το πολυαγαπημένο μου αρκουδάκι. Δεν έχει όνομα, δεν του έχω δώσει και ποτέ δεν θέλησα να του δώσω. Είναι απλά το αρκουδάκι μου. Όποτε φεύγω, είτε για λίγες μέρες ή είτε για κάποιο ταξίδι, πάντα το παίρνω μαζί στις αποσκευές μου. Ο αρκούδος αυτός με συντροφεύει από εννέα μηνών, δώρο της κυρίας Ντιάνας· οικογενειακή φίλη. Μία μέρα, ούσα 3 χρονών, είχαμε πάει επίσκεψη στο σπίτι των κουμπάρων των γονιών μου και ο σκύλος τους το πήρε στο στόμα του για να παίξει. Μόλις το είδε αυτό η Σοφία, η κουμπάρα τους, τρελάθηκε και έτρεξε γρήγορα να το βάλει στο πλυντήριο να πλυθεί προτού το καταλάβω. Δυστυχώς όμως πλύθηκε σε πολύ υψηλή θερμοκρασία με αποτέλεσμα να χαλάσει το απαλό τρίχωμα του μικρού μου αρκούδου. Όλοι φοβόντουσαν πως μόλις αντικρίσω το αρκουδάκι μου θα κλαίω ασταμάτητα για αυτό που έπαθε. Παρόλα αυτά, εγώ το πήρα στην αγκαλιά μου, το χάιδεψα με στοργή και το φιλούσα γλυκά στο κεφάλι για να νιώσει καλύτερα. Μέχρι και σήμερα, κάθε βράδυ το έχω στην αγκαλιά μου και μου κρατάει συντροφιά όταν κοιμάμαι.»

Τόνια - Πάπυ, 22/07/2008

«Τόνια και Πάπυ.

Το αχώριστο δίδυμο.

Η ουρίτσα μου και η άκρη του ματιού μου, η καλύτερή μου φίλη. Εκείνος που πριν 13 χρόνια είχε πετάξει 9 κουταβάκια με κλειστά ακόμα τα ματάκια τους στον κάδο των σκουπιδιών λίγο έξω απ' την Χαλκίδα, σίγουρα δε θα μπορούσε να το φανταστεί, ότι κάποιο απ' αυτά σωζόμενο, θα πρόσφερε τόση χαρά και αγάπη και θα ήταν ανεκτίμητος θησαυρός για κάποια οικογένεια. Εύχομαι όλα τα σκυλάκια να έχουν την τύχη να επιζούν από τέτοιες καταστάσεις. Εύχομαι η εκμετάλλευση και ο βασανισμός των ζώων, μια μέρα να σταματήσουν να υπάρχουν. Και έτσι, νοιώθω τυχερή που την έχω δίπλα μου. Θα την αγαπώ για πάντα.»

Σταύρος - Τζόκερ, 02/10/1981

«Ο πρώτος κουμπαράς που απέκτησα ήταν στα 10 μου και ήταν δώρο γενεθλίων του αγαπημένου μου θείου. Ένας πολύχρωμος τζόκερ με υφασμάτινο σκουφάκι, πάνω σε μία μπάλα ποδοσφαίρου. Το ότι δε θύμιζε με την πρώτη ματιά τον χρηστικό του χαρακτήρα με έκανε να τον βλέπω περισσότερο σαν παιχνίδι παρά σαν κουμπαρά. Σύντομα έγινε ο μικρός μου φίλος, στον οποίο μιλούσα και εκμυστηρευόμουν τα μυστικά μου. Από τότε, σε κάθε μετακόμιση, τον κουβαλάω πάντα μαζί μου και φροντίζω να έχει εξέχουσα θέση στο δωμάτιο μου. Είναι από τα λίγα πράγματα που μου έχει απομείνει ως υπενθύμιση μιας εποχής που νοσταλγώ. Κάποιες φορές, ακόμα μου αρέσει να του μιλάω.»

Παναγιώτης - Ανώνυμο, 30/01/2017

«Είπα σε ένα φίλο να βγούμε βόλτα. Αυτός φοβήθηκε, δεν ξέρω να στέλνω μηνύματα μου είπε. Εγώ σώπασα, τον έβγαλα απ' τη πρίζα. Αυτός έσβησε. Τον έκρυψα στην αγκαλιά μου. Αυτός ζεσταθηκε. Βγήκαμε και περπατήσαμε στο πάρκο. Αυτός δεν μίλαγε, μόνο άκουγε τις ιστορίες που του έλεγα για τον ήλιο. Δεν είχε δει ποτέ τον ήλιο. Με ρώτησε πως γίνεται χωρίς ρεύμα να φωτιζεις; Δεν απάντησα. Κάτσαμε σε ένα παγκάκι και αυτός καταλαβε. Το φως δεν το παίρνεις από κάπου, ακόμα και όταν οι άλλοι δεν το βλέπουν εσύ το κουβαλάς!»

Φιλαρέτη - Ανώνυμο, 09/10/2013

«Η σχέση μου με το σύγχρονο χορό και το αμαξίδιο μου ξεκίνησαν σχεδόν ταυτόχρονα πριν 8 χρόνια. Η ενασχόληση μου με το χορό με τον οποίο εξελίχθηκε σε αγάπη, με οδήγησε να χρησιμοποιήσω το αμαξίδιό πιο συχνά ως υποβοήθημα στις πρόβες μου λόγω της κινητικής μου αναπηρίας.

Είναι δυο αγάπες ξεχωριστές. Η μια αγάπη είναι προς την τέχνη της σωματικής έκφρασης και η άλλη είναι εξάρτησης για την πραγμάτωση της πρώτης.»

Gözde - Ανώνυμο, 02/12/2020

«Ένα βράδυ, όταν ήμουν μικρή, καθόμασταν με τον πατέρα μου στην παραλία. Η θάλασσα ήταν τόσο σκοτεινή όσο και ο ουρανός. Ξαφνικά, μια λάμψη εμφανίστηκε από τον ορίζοντα. Δεν προερχόταν από τις βάρκες ούτε κουιόταν. Υπήρχε ένα άλλο μέρος ακριβώς απέναντι μας, σαν μια παραμυθένια χώρα με λαμπερά φώτα στη μέση της θάλασσας.

Ρώτησα αμέσως τον πατέρα μου από πού προέρχονταν αυτά τα φώτα. «Είναι από μία άλλη χώρα. Είναι η Ελλάδα κοριτσάκι μου», απάντησε ο πατέρας μου. Σοκαρίστηκα! Μέχρι τότε πίστευα ότι η θάλασσα ήταν το τέλος και πως δεν υπήρχε άλλη χώρα, άλλη γη. Του είπα γεμάτη ενθουσιασμό «Θέλω να πάω εκεί μπαμπά, είναι τόσο κοντά!!!». Η απάντησή του ήταν πικρή «Δεν μπορείς να πας εκεί όποτε θέλεις Gözde». Θυμάμαι ακόμα αυτήν την ιστορία και ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μπορώ να ταξιδέψω ελεύθερα.

Με αυτό το διαβατήριο 15 χρόνια τώρα προσπαθώ να ταξιδέψω και να ανακαλύψω τον κόσμο. Δεν είναι τόσο εύκολο! Είναι δύσκολο να βρεις βίζα με διαβατήριο.

Αυτή είναι η ιστορία πίσω από αυτό το διαβατήριο και ο λόγος που σημαίνει τόσα για μένα.»

Μαρία - Ανώνυμο, 02/12/2020

«Ξεκίνησα χορό - το κλασσικό ρωσικό μπαλέτο - στα 4 χρόνια μαζί με πιάνο, όταν η γιαγιά μου με έγραψε σε μία καλλιτεχνική σχολή στην Μόσχα.

Χορός για μένα είναι ελευθερία έκφρασης, εξωτερίκευση των συναισθημάτων, μετάφραση των αισθήσεων μέσω της κίνησης, δημιουργία, χάρη, πειθαρχία, κομψότητα.

Αυτήν την περίοδο του εγκλεισμού, όπου οι κοινωνικές επαφές είναι περιορισμένες στο ελάχιστο, έχω τις πουεντ μου που κάθε φορά που τις φοράω ταξιδεύω σε έναν άλλον κόσμο. Όταν οι μέρες είναι καλές μου αρέσει να ανεβαίνω στην ταρατσα του σπιτιού μου και να προπονούμαι εκεί.

Ενας χορευτής άλλωστε μπορεί να χορέψει παντού, αρκεί να του δώσεις το κατάλληλο ζευγάρι παπούτσια!»

